

EFRR-VII.432.1.2.2024

DECYZJA NR 72/25
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

z dnia 29 stycznia 2025 roku

w sprawie wniosku prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą o stwierdzenie nieważności Decyzji nr 344/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 3 kwietnia 2024 r.

Na podstawie:

art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 4 i art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530, z późn. zm.), art. 9 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 9 lit. „a” ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.),

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego – Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Marek Bogusławski

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Andrzej Pruś

odmawia

stwierdzenia nieważności Decyzji nr 344/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 3 kwietnia 2024 r.

Uzasadnienie

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego, działając jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 – (zwana dalej: Instytucja Zarządzająca lub IZ lub Organ) zawarł w dniu 22 maja 2018 r. z
....., z siedzibą ul., - (zwany dalej: Beneficjent lub Strona), Umowę nr RPSW..... o dofinansowanie Projektu nr RPSW..... pn.: „.....
.....”, - (zwaną dalej: umową o dofinansowanie) na kwotę dofinansowania ze środków EFRR w łącznej wysokości: zł.

Instytucja Zarządzająca w dniu 12 czerwca 2018 r. przekazała Beneficjentowi na podstawie wniosku o płatność nr RPSW..... płatność zaliczkową w kwocie zł. W piśmie znak: EFRR.VI-433-RPO2-1.2-6-2018-AJ, przesłanym za pomocą systemu SL2014 w dniu 13 czerwca 2018 r., Instytucja Zarządzająca wskazała Beneficjentowi, iż ww. płatność zaliczkowa powinna być rozliczona zgodnie z zasadami zawartymi w § 9 umowy o dofinansowanie. Jednocześnie poinformowano Beneficjenta o konieczności złożenia wniosku rozliczającego zaliczkę „... najpóźniej w dniu 9 września 2018 r.”. Zgodnie z treścią § 9 umowy o dofinansowanie, Beneficjent zobowiązany był do rozliczenia ww. płatności zaliczkowej w części nie mniejszej niż 85% wypłaconych transz zaliczek w formie złożonego za pomocą systemu SL2014 wniosku o płatność w terminie 90 dni kalendarzowych od dnia przekazania ostatniej transzy zaliczki, z zastrzeżeniem § 5 ust.1 pkt 2 oraz § 8 ust. 16 umowy, zgodnie z którym najpóźniej w dniu zakończenia realizacji projektu Beneficjent zobowiązany był do złożenia wniosku o płatność końcową. Beneficjent nie złożył wniosku o płatność końcową w terminie realizacji projektu do czego był zobowiązany na podstawie umowy o dofinansowanie, a tym samym naruszył odpowiednio

§ 8 ust. 16 który mówi, że „Wniosek o płatność końcową należy złożyć do dnia zakończenia realizacji Projektu. W przypadku podpisania Umowy po dacie zakończenia realizacji Projektu wniosek o płatność końcową należy złożyć do 30 dni po dacie podpisania Umowy” oraz nie rozliczył przekazanego w formie zaliczki dofinansowania naruszając zapisy 9 ust. 4 umowy o dofinansowanie.

Na pisemny wniosek Beneficjenta dotyczący zmiany w projekcie w dniu 29 marca 2019 r. podpisano aneks nr RPSW..... do umowy o dofinansowanie, w którym zmieniono nazwę Beneficjenta na oraz wprowadzono nowy adres siedziby firmy tj. ul., jak również zmieniono wówczas zapis § 9 ust. 4 umowy o dofinansowanie dotyczący terminu rozliczenia zaliczki z „90 dni” na „365 dni”.

Beneficjent kilkakrotnie zmieniał adres swojej siedziby - na okoliczność tą sporządzono stosowne aneksy do umowy. Ostatnia zmiana adresu siedziby Beneficjenta jaką Instytucja Zarządzająca przyjęła do wiadomości to: ul., Dodatkowo Beneficjent wnioskował kilkakrotnie o wydłużenie okresu realizacji projektu.

W dniu 7 maja 2020 r. na wniosek Beneficjenta podpisano ostatni aneks do umowy o dofinansowanie nr RPSW..... wskazujący nowy okres realizacji od 1 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r., który jednocześnie stanowił okres kwalifikowalności wydatków w ramach Projektu. Beneficjent jeszcze w kolejnych pismach do Instytucji Zarządzającej zwracał się z prośbą m.in. o wydłużenie terminu realizacji projektu.

Przyczyną zwrotu dofinansowania była korekta finansowa nałożona przez Instytucję Zarządzającą w Informacji pokontrolnej nr 14/N/I/RPO/20212/P z dnia 28 lipca 2023 r. z kontroli doraźnej. Beneficjent we wniosku o dofinansowanie w pkt IV-Charakterystyka projektu wskazał, że w ramach projektu zostaną przeprowadzone prace B+R, których celem było opracowanie technologii przetwarzania odpadów powstałych z produkcji cementu tzn. pyłów z procesu bocznikowania (BPD) na pełnowartościowe, przyjazne środowisku produkty mające zastosowanie w różnych gałęziach przemysłu. Ponadto, w wyniku realizacji Projektu miały zostać wyprodukowane unikatowe sole potasowe tj. „siarczan potasu, różnego rodzaju fosforany potasu o wysokiej czystości oraz substytut kamienia wapiennego, syntetyczna kreda oraz sól drogowa. Planowane przez Beneficjenta do wdrożenia produkty oraz technologia

miały stanowić innowację w skali światowej. Ponadto zakładano, że w ramach projektu miały zostać przeprowadzone badania właściwości i zmienności odpadu, zakładano utworzenie stanowiska badawczego (prototyp), służące do przeprowadzania testów skuteczności opracowanej technologii. Beneficjent zakładał, że owocem wyników prac B+R będzie wprowadzenie na rynek nowej innowacyjnej usługi (oczyszczania pyłów dla cementowni) oraz produktów: oczyszczonego pyłu oraz wysokiej jakości soli mineralnych. W założeniu zgodnie z aneksem nr 3 do Planu prac badawczo - rozwojowych - stanowiącym załącznik do wniosku o dofinansowanie przedmiotowy projekt miał być realizowany w czterech etapach: I etap - Badania przemysłowe - badanie odpadu, II etap - Badania przemysłowe – testy metod odzysku, III etap – Prace rozwojowe – Prace walidacyjne – budowa stanowiska badawczego, IV etap – Prace rozwojowe – Prace walidacyjne – skala półtechniczna.

Jednak, na podstawie ustaleń Instytucji Zarządzającej w wyniku kontroli doraźnej projektu, Beneficjent żadnego z ww. etapów nie zrealizował w 100 % w zakładanym okresie ich realizacji. Instytucja Zarządzająca w wyniku ww. kontroli doraźnej stwierdziła, że Beneficjent naruszył procedury obowiązujące w trakcie realizacji Projektu, tj. naruszył zapisy § 7 ust.

1 i 2 umowy o dofinansowanie oraz przepisy podrozdziału 6.2 pkt 3 lit. d), e) i f) Wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności na lata 2014-2020, - (zwanych dalej: Wytycznymi kwalifikowalności wydatków). Pomimo wielokrotnych zmian w projekcie, o które Beneficjent wnioskował i na, które Instytucja Zarządzająca wyrażała zgodę to nie udało się zrealizować ww. etapów oraz zakładanych w ich wyniku kamieni milowych, a tym samym celu projektu oraz osiągnąć zakładanych we wniosku o dofinansowanie wskaźników produktu i rezultatu.

Beneficjent nie zrealizował zakresu rzeczowego projektu oraz prac badawczych. To natomiast stanowi naruszenie zapisów umowy o dofinansowanie a to z kolei było przyczyną nałożenia 100% korekty finansowej.

Ostatecznie, Instytucja Zarządzająca pismem z dnia 13 września 2023 r. (znak: IR-V.432.29.39.2019) poinformowała, że nie wyraża zgody na wydłużenie terminu zakończenia realizacji projektu do dnia 30 czerwca 2022 r. jednocześnie informując, że uzasadnieniem takiego stanowiska jest opinia eksperta zewnętrznego. Z opinii tej wynika, że w związku

z licznymi brakami, które uniemożliwiały osiągnięcie celu projektu, nie rekomendował projektu do dalszej realizacji.

Beneficjent nie wykazał realizacji wszystkich założonych w projekcie celów, gdyż nie złożył wniosku o płatność końcową w terminie realizacji projektu do czego był zobowiązany na podstawie umowy o dofinansowanie. Beneficjent wniosek o płatność końcową nr RPSW..... złożył w dniu 30 czerwca 2022 r., tj. dokładnie rok po okresie realizacji projektu, który zakończył się w dniu 30 czerwca 2021 r.

Beneficjent podpisując umowę o dofinansowanie poddał się obowiązкови realizacji projektu zgodnie z jego założeniami i powinien mieć świadomość konsekwencji swojego działania w związku z czym, realizacja inwestycji niezgodnie z założeniami umowy o dofinansowanie, świadczy o naruszeniu jej postanowień. Bezsprzecznym jest bowiem fakt, że projekt nie został zrealizowany w terminie. Z powyższego wynika, że doszło do naruszenia § 2 ust. 1, § 3 ust. 1, § 7 ust. 1 i 2 umowy o dofinansowanie oraz przepisów podrozdziału 6.2 pkt 3 lit. d), e) i f) Wytycznych kwalifikowalności wydatków.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Instytucja Zarządzająca wysłała do Beneficjenta pismo znak: IR-V.432.29.39.2019 z dnia 9 października 2023 r. będące rozwiązaniem umowy z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia, podając jako przyczynę naruszenie § 25 ust. 1 pkt 2 umowy o dofinansowanie. Beneficjent został zobowiązany do zwrotu kwoty w wysokości 1 547 556,22 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Ponadto w związku z nieterminowym rozliczeniem pobranej zaliczki Beneficjent miał obowiązek zwrotu kwoty dofinansowania w wysokości 52 394,51 zł wraz z należnymi odsetkami w wysokości 4 019,27 zł.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Instytucja Zarządzająca stwierdziła więc wykorzystanie środków dofinansowania przy naruszeniu procedur wskazanych w art. 184 u.f.p., a co za tym idzie zgodnie z treścią art. 207 ust.1 pkt 2 u.f.p. oraz treścią § 10 umowy o dofinansowanie zobowiązana jest do naliczenia odsetek w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

W związku z tym, że środki dofinansowania z EFRR zostały uprzednio przez Instytucję Zarządzającą wypłacone Beneficjentowi w ramach płatności zaliczkowej, a także mając na uwadze fakt, iż Beneficjent naruszył treść art. 184 w zw. z art. 207 ust.1 pkt 2 u.f.p.,

Instytucja Zarządzająca zgodnie z treścią art. 207 ust. 8 ustawy u.f.p., pismem znak IR-XIV.432.1.6.2022 z dnia 12 września 2023 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu wykorzystanego z naruszeniem procedur dofinansowania ze środków EFRR wraz z odsetkami.

Beneficjent pisma nie odebrał. Ponownie przesłano wezwanie do zwrotu pismem znak: IR-XIV.432.1.6.2022 z dnia 12 października 2023 r. przesłanym na inny adres tj. ul.

....., którego odbiór potwierdzono w dniu 10 listopada 2023 r.

W związku z faktem, że Beneficjent nie dokonał zwrotu środków dofinansowania wraz z należnymi odsetkami, Instytucja Zarządzająca pismem znak: IR-XIV.432.1.6.2022 z dnia 5 grudnia 2023 r. w oparciu o art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), - (zwanej dalej k.p.a.), oraz zgodnie z art. 207 ust. 9 u.f.p. zawiadomiła Beneficjenta jako Stronę w przedmiotowej sprawie, że zostało wszczęte z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie określenia kwoty przypadającej do zwrotu i terminu, od którego nalicza się odsetki, oraz sposobu zwrotu środków w formie decyzji w sprawie zwrotu przez Beneficjenta dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Przedmiotowe zawiadomienie zostało podpisane z upoważnienia Zarządu Województwa Świętokrzyskiego przez Panią Annę Kucharczyk – Zastępcę Dyrektora Departamentu Inwestycji i Rozwoju. Beneficjent ww. zawiadomienie odebrał w dniu 2 stycznia 2024 r. Instytucja Zarządzająca w dniu 10 stycznia 2024 r. stosownie do postanowień art. 10 § 1 k.p.a. sporządziła zawiadomienie Beneficjenta o przygotowaniu materiału dowodowego do wydania decyzji w sprawie zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Niniejsze postanowienie również zostało podpisane z upoważnienia Zarządu Województwa Świętokrzyskiego przez Panią Annę Kucharczyk – Zastępcę Dyrektora Departamentu Inwestycji i Rozwoju. Potwierdzono odbiór zawiadomienia w dniu 2 lutego 2022 r. W dniu 13 lutego 2024 r. zgłosił się pełnomocnik Beneficjenta Pani w celu zapoznania się z dokumentami. Pełnomocnik Beneficjenta zapoznał się z okazaną dokumentacją stanowiącą materiał dowodowy w prowadzonym postępowaniu administracyjnym (dokonał odzwierciedlenia cyfrowego tj. w postaci zdjęć części okazanych akt), w szczególności z aktami dotyczącymi prowadzonego procesu odzyskiwania środków dofinansowania, dokumentami dotyczącymi wdrażania projektu oraz finansowymi

dotyczącymi rozliczenia projektu. Pełnomocnik Beneficjenta na dzień 13 lutego 2024 r. nie wniósł uwag. Na ww. okoliczność sporządzono Protokół z dnia 13 lutego 2024 r.

Następnie po przeprowadzeniu całego postępowania administracyjnego Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie: Wicemarszałek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Marek Bogusławski, Wicemarszałek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Renata Janik, Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Tomasz Jamka, Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego - Marek Jońca wydał w dniu 3 kwietnia 2024 r. Decyzję nr 344/24 - (zwana dalej: decyzja 344/24) określającą kwotę przypadającą do zwrotu w wysokości 1 599 950,73 zł. Następnie decyzja 344/24 została podpisana przez Wicemarszałka Województwa Świętokrzyskiego - Pana Marka Bogusławskiego. Decyzja ta stała się ostateczna wraz z dniem 7 maja 2024 r.

W dniu 13 listopada 2024 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach przekazało, zgodnie z właściwością, do Instytucji Zarządzającej wniosek z dnia 4 października 2024 r. o stwierdzenie nieważności decyzji 344/24 (zwany dalej: wniosek) wraz z wnioskiem o wstrzymanie jej wykonania. Wniosek ten został złożony przez r. pr.
....., adres do doręczeń:, ul., ...
piętro, klatka .., reprezentującego prowadzącego
działalność pod firmą - (zwany dalej: Pełnomocnik).

W związku z powyższym, w oparciu o art. 61 § 4 k.p.a. Instytucja Zarządzająca pismem z dnia 22 listopada 2024 r. (znak: EFRR-VII.432.1.2.2024) zawiadomiła Beneficjenta, że zostało wszczęte na wniosek Strony postępowanie administracyjne w przedmiocie o stwierdzenie nieważności decyzji 344/24 oraz wyznaczyła Stronie 7 dniowy termin na wniesienie uwag oraz zapoznanie się z materiałami dotyczącymi sprawy. Zawiadomienie zostało odebrane w dniu 13 grudnia 2024 r. W przewidzianym w zawiadomieniu terminie, Beneficjent nie zgłosił się w celu zapoznania się z dokumentami.

Wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji 344/24 został rozstrzygnięty Postanowieniem nr 47/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 4 grudnia 2024 r. - (zwane dalej: Postanowienie 47/24) o odmowie wstrzymania wykonania decyzji 344/24. Postanowienie 47/24 zostało odebrane w dniu 9 grudnia 2024 r.

Następnie w dniu 11 grudnia 2024 r. Instytucja Zarządzająca stosownie do postanowień art. 10 § 1 k.p.a. sporządziła zawiadomienie Strony o przygotowaniu materiału dowodowego do wydania decyzji w przedmiocie o stwierdzenie nieważności decyzji 344/24. Strona mogła zapoznać się z aktami sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia zawiadomienia.

Jednocześnie IZ, zgodnie z art. 36 § 1 k.p.a., zawiadomiła Stronę, że ze względu na konieczność doręczenia zawiadomienia oraz umożliwienia Stronie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, sprawa będzie rozpatrzona do dnia 12 lutego 2025 r.

Zawiadomienie zostało odebrane w dniu 31 grudnia 2024 r. W przewidzianym w zawiadomieniu terminie, Beneficjent nie zgłosił się w celu zapoznania się z dokumentami.

W dniu 16 stycznia 2025 r. na Kancelarię Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach wpłynęło pismo od *pełnomocnika Strony* informujące o zmianie adresu do doręczeń korespondencji na:,,
.....,,

Zgodnie z art. 156 §1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Organ administracji publicznej może stwierdzić nieważność badanej decyzji jeżeli bezspornie ustali zaistnienie jednej z przesłanek enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a.

W świetle art. 9 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.) – (zwanej dalej: ustawa wdrożeniowa), instytucją zarządzającą jest zarząd województwa w przypadku regionalnego programu operacyjnego.

Ponadto, zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. „a” ustawy wdrożeniowej do zadań instytucji zarządzającej należy wydawanie decyzji o zwrocie środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań oraz decyzji o zapłacie odsetek, o których mowa odpowiednio w art. 207 ust. 9 i art. 189 ust. 3 b u.f.p.

W świetle art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566, z późn. zm.) – (zwana dalej: u.s.w.) do zadań zarządu województwa należy w szczególności przygotowywanie projektów strategii rozwoju województwa, planu zagospodarowania przestrzennego i regionalnych programów operacyjnych oraz ich wykonywanie.

Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 k.p.a.).

Na początku wniosku Pełnomocnik dokonał analizy zadań jakie należą do Zarządu Województwa jako Instytucji Zarządzającej oraz do Samorządu Województwa w świetle przepisów ustawy wdrożeniowej, k.p.a. oraz u.s.w. oraz przywołał Uchwałę nr 24/14 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie przyjęcia projektu Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 (wersja 5.0) wraz z Uzasadnieniem, Podsumowaniem oraz Prognozą oddziaływania na środowisko. W myśl ww. ustaw, Pełnomocnik argumentuje, że *„Zarząd Województwa nie jest uprawniony do stosowania art. 57 ust. 5 w celu udzielenia upoważnienia dla pracowników urzędu Marszałkowskiego w zakresie składania oświadczeń woli związanych z prowadzeniem bieżącej działalności województwa, gdyż realizacja regionalnego programu operacyjnego nie należy do zadań województwa tylko do zadań Zarządu Województwa”*. (...) *Wśród możliwych podstaw do udzielenia upoważnienia przez organ administracji można wskazać art. 268a KPA (...) Tymczasem zgodnie z art. 46 ust. 1 Ustawy Ustrojowej decyzje w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej wydaje marszałek województwa. Marszałek ma możliwość na podstawie art. 46 ust. 2 Ustawy Ustrojowej upoważnić wicemarszałków, pozostałych członków zarządu województwa, pracowników urzędu marszałkowskiego oraz kierowników wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych do wydawania w jego imieniu ww. decyzji. Kompetencji do udzielania upoważnień w ww. zakresie nie przyznano Zarządowi Województwa*. (...). Biorąc pod uwagę powyższe przedmiotowy wniosek Pełnomocnik uznał za zasadny z uwagi na stwierdzenie jakoby IZ dopuściła się rażącego

naruszenia prawa przy wydaniu decyzji 344/24 poprzez błędne ustalenia stanu faktycznego w zakresie braku „*podstawy prawnej pozwalającej na udzielenie przez Zarząd Województwa upoważnienia do wszczynania i prowadzenia postępowania administracyjnego*”.

W pierwszej kolejności Pełnomocnik zarzuca Instytucji Zarządzającej, że postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie nie zostało skutecznie wszczęte. Dalej Pełnomocnik pisze „*Zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z dnia 5 grudnia 2023 r. zostało podpisane z upoważnienia Zarządu Województwa Świętokrzyskiego przez Panią Annę Kucharczyk pełniącą funkcję Zastępcy Dyrektora Departamentu Inwestycji i Rozwoju. Pani Agnieszka Kucharczyk działała na podstawie pełnomocnictwa wydanego w formie Uchwały Zarządu Województwa uchwały nr 7645/23 z dnia 23 sierpnia 2023 r.*”. Pełnomocnik podkreśla, że przedmiotowe upoważnienie wyrażone w formie ww. uchwały obejmuje czynności cywilnoprawne z zakresu działalności województwa, ale nie obejmuje czynności Zarządu Województwa z zakresu prowadzenia postępowania administracyjnego.

W drugiej kolejności zdaniem Pełnomocnika wniosek jest w pełni uzasadniony ponieważ decyzja 344/24 została podpisana przez Wicemarszałka Województwa Świętokrzyskiego – Pana Marka Bogusławskiego, a zatem przez osobę nieupoważnioną zgodnie z treścią art. 46 ust. 2a u.s.w. oraz § 140 ust. 7 Statutu Województwa Świętokrzyskiego. Decyzja 344/24 powinna zostać podpisana przez Marszałka Województwa Świętokrzyskiego. Zatem zdaniem Pełnomocnika „*Organ naruszył art. 107 § 1 ust. 8 k.p.a. i naruszenie to stanowi rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 i skutkuje nieważnością zaskarżonej decyzji*”.

Instytucja Zarządzająca zaznacza, że w odniesieniu do kwestii dotyczącej nieuprawnionego podpisywania przez dyrektora departamentu dokumentów w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, zarzut ten należy uznać za bezpodstawny z uwagi na to, że pracownik ten posiadał stosowne upoważnienie Zarządu Województwa do dokonywania takiej czynności. Na podstawie Uchwały nr 2899/20 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 4 listopada 2020 r. Pani Anna Kucharczyk – Zastępca Dyrektora Departamentu Inwestycji i Rozwoju miała upoważnienie do dokonywania wszelkich czynności w postępowaniach administracyjnych prowadzonych w Departamencie Inwestycji i Rozwoju Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach. Z powyższego

wynika, że w dacie podejmowanej czynności, Pani Anna Kucharczyk miała stosowne upoważnienie. Stanowisko zajęte przez Instytucję Zarządzającą znajduje swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądowym, patrz wyrok WSA w Kielcach z dnia 30 października 2024 r. sygn. I SA/Ke 264/24.

Uregulowane w art. 268a k.p.a. upoważnienie do załatwienia spraw w imieniu organu administracji publicznej (w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień, zaświadczeń, a także do poświadczenia za zgodność odpisów dokumentów przedstawionych przez stronę na potrzeby prowadzonych postępowań z oryginałem) służy dekoncentracji zadań realizowanych przez konkretny organ administracji publicznej w sferze procedury administracyjnej i jest konsekwencją szerokiego zastosowania zasady jednoosobowego kierownictwa w administracji (zob. w tej materii: R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 1003; J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 745). Udzielenie takiego upoważnienia – jako czynność o charakterze stricte wewnętrznym – nie powoduje bowiem utraty kompetencji do załatwienia sprawy przez organ udzielający, gdyż podmiot upoważniony indywidualnie, tj. osoba, którą upoważniono do wykonania kompetencji organu, działa w tym zakresie w imieniu tegoż organu i na jego odpowiedzialność (K. Glibowski, *Charakter i skutki prawne upoważnienia* [w:] *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, M. Wierzbowski, A. Wiktorowska (red.), Warszawa 2012, s. 1121, I OZ 439/11).

Zgodnie z art. 268a k.p.a. organ administracji publicznej może upoważniać w formie pisemnej, pracowników obsługujących ten organ do załatwienia spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień, zaświadczeń, a także do poświadczenia za zgodność odpisów dokumentów przedstawionych przez stronę na potrzeby prowadzonych postępowań z oryginałem).

Przedmiotowa regulacja normatywna oznacza, że udzielenie upoważnienia do załatwienia spraw w imieniu konkretnego organu administracji publicznej nie jest obligatoryjne. Od osoby będącej piastunem organu zależy bowiem, czy upoważnić pracownika obsługującego ten organ do załatwienia spraw w określonym zakresie. Może się zatem okazać, że w konkretnym przypadku piastun organu nie będzie zainteresowany udzieleniem stosownego upoważnienia. Wybór upoważnionego pracownika należy bowiem wyłącznie do organu, który to organ nie jest związany żadnymi wymogami prawnymi w tym zakresie. W rzeczywistości nie jest to

uzależnione od stanowiska, czy funkcji danej osoby, a jedynie od merytorycznych przesłanek prawidłowego wykonywania kompetencji organu (J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 746; I OSK 210/11).

Ponadto Instytucja Zarządzająca zaznacza, iż zgodnie z poglądem wyrażonym przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 czerwca 2024 r. sygn. I GSK 1507/20: w sprawach z zakresu zobowiązania do zwrotu środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, podejmowanych w oparciu o przepisy u.f.p., zarząd województwa na mocy przepisu art. 268a k.p.a. może upoważnić wskazanego imiennie pracownika urzędu marszałkowskiego do wydawania decyzji administracyjnych. Skoro zatem, za poglądem NSA, Zarząd Województwa może upoważnić pracownika do wydania decyzji administracyjnej, to tym bardziej mógł upoważnić pracownika do dokonywania wszelkich czynności w postępowaniach administracyjnych, co pozwalało temu pracownikowi na podpisywanie zawiadomień kierowanych do Strony w postępowaniu administracyjnym.

Instytucja Zarządzająca odnosząc się z kolei do przesłanek nieważności decyzji 344/24 dotyczących rzekomego nieuprawnionego podpisania jej przez wicemarszałka podkreśla, że w świetle stanowiska sądów administracyjnych wyrażonego w licznych orzecznictwie w sytuacji, gdy w posiedzeniu Zarządu nie bierze udziału Marszałek Województwa, a posiedzeniu przewodniczy Wicemarszałek Województwa, decyzja administracyjna – także będąca osobnym dokumentem, powinna być podpisana przez Wicemarszałka Województwa. Jak wynika z obszernego uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt I GSK 866/18 „celem uproszczenia postępowania wprowadzono zmianę i od dnia 23 lutego 2000 r. art. 46 ust. 2a stanowi, że w decyzji wydanej przez zarząd województwa wymienia się członków zarządu, którzy brali udział w wydaniu decyzji, decyzję zaś podpisuje marszałek. Jednocześnie należy zauważyć, że w przepisach ustawy o samorządzie województwa nie ma uregulowań wyłączaających podpisywanie przez wicemarszałka decyzji wydawanych przez zarząd województwa zwłaszcza, że wicemarszałek jest także członkiem zarządu województwa z mocy art. 31 ust. 2 tejże ustawy”. Jak podkreśla się w orzecznictwie sądowo administracyjnym, skoro dopuszczalne jest wydanie decyzji przez zarząd województwa bez udziału marszałka, to nieracjonalnym byłoby uznanie, iż to marszałek miałby podpisać decyzję, w której wydaniu nie brał udziału. Stanowisko to sądy

administracyjne wyrażały wielokrotnie, np.: wyrok NSA z dnia 7 marca 2019 r. sygn. I GSK 866/18, wyrok NSA z dnia 2 kwietnia 2019 r. sygn. I GSK 1206/18, wyrok WSA w Białymstoku z dnia 9 maja 2018 r. sygn. I SA/Bk 170/18, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 22 maja 2014 r. sygn. I SA/OI 338/14, wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 4 lutego 2016 r. sygn. I SA/Rz 572/15.

Dodatkowo Pełnomocnik we wniosku wskazuje, że „ustalenie organu wyższego stopnia w odniesieniu do spraw z zakresu nadzwyczajnych trybów weryfikacji ostatecznej decyzji administracyjnej powinno nastąpić na podstawie KPA. Zgodnie natomiast z art. 17 pkt 1 KPA, SKO jest organem wyższego stopnia w stosunku do jednostek samorządu terytorialnego (do których należy zaliczyć również Zarząd Województwa), chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej. (...) Z powyższych względów należy stwierdzić, że brak jest szczególnej podstawy prawnej, która wyłączałaby właściwość rzeczową SKO jako organu wyższego stopnia właściwego do rozpoznania sprawy stwierdzenia nieważności Postanowienia”.

Instytucja Zarządzająca nadmienia, że w przedmiotowej sprawie nie zostało wydane żadne postanowienie o którym Pełnomocnik pisze w punkcie 75, 76 i 84 wniosku.

Instytucja Zarządzająca podkreśla, że przepisy u.f.p. ustanawiają odrębną procedurę od określonej na gruncie przepisów k.p.a. Na gruncie u.f.p. nie ma organu wyższego stopnia nad Instytucją Zarządzającą, ponieważ art. 207 ust. 12a u.f.p. reguluje tryb odwoławczy od decyzji Instytucji Zarządzającej. W związku z powyższym nie ma podstaw, do zastosowania w tym zakresie art. 17 pkt 1 k.p.a.

Co do właściwości organu administracji publicznej do rozpoznawania i załatwienia określonej kategorii spraw nie decydują przepisy procesowe, lecz przepisy regulujące kompetencje.

W myśl przepisów działu IV u.f.p. organem kompetentnym do rozpoznawania spraw w przedmiocie zwrotu środków pochodzących z UE jest Instytucja Zarządzająca. Powyższe znajduje swoje ugruntowanie prawne w orzecznictwie sądowno-administracyjnym m.in. w postanowieniu NSA z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt II GW 12/16 oraz w wyroku WSA w Łodzi z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt III SA/Łd 1002/17.

W konsekwencji zatem, należy przyjąć, że w związku z brakiem organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. nad Zarządem Województwa Świętokrzyskiego orzekającym na podstawie art. 207 ust. 9 pkt 1 u.f.p. również ten organ jest właściwy do orzekania w sprawie

wniosku w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji nr 344/24 z dnia 3 kwietnia 2024 r.

Po przeanalizowaniu całego zebranego materiału dowodowego w sprawie IZ wskazuje, że w decyzji 344/24 cały przebieg postępowania administracyjnego został przeprowadzony zgodnie z zasadami k.p.a.

W ocenie Instytucji Zarządzającej wniosek Pełnomocnika o stwierdzenie nieważności decyzji 344/24 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 3 kwietnia 2024 r. nie zasługuje na uwzględnienie. Po przeprowadzeniu postępowania stwierdzono, że decyzja ta nie jest dotknięta żadną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., w tym w szczególności powołaną przez Pełnomocnika wadą wskazaną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. tj. że została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Zaprezentowane przez Pełnomocnika argumenty jakoby decyzja 344/24 wydana została z rażącym naruszeniem prawa nie znajdują uprawdopodobnienia bowiem zgodnie z wyrokiem WSA w Łodzi z dnia 19 marca 2024 r., II SA/Łd 1087/23: *„Rażące naruszenie prawa” definiowane jest jako takie naruszenie przepisów prawa, które w świetle stanu prawnego nie budzi wątpliwości. Do przypadków rażącego naruszenia prawa zalicza się między innymi pogwałcenie zasad ogólnych zawartych w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego, to jest: oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad określonych w art. 6-11 k.p.a. w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu”*.

Instytucja Zarządzająca po przeprowadzeniu postępowania - dochodzi do wniosku, że brak jest merytorycznych podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji 344/24, tym samym na podstawie art. 158 § 1 k.p.a. odmawia stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 1995 r. III SA 182/95, ONSA 1996/4/167).

Uznanie, że decyzja nie narusza prawa, tj. że nie jest dotknięta wadami, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a., stanowi podstawę do wydania decyzji o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 k.p.a.

Wobec powyższego, Instytucja Zarządzająca orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancyjnym. Strona może złożyć do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 127 a § 1 k.p.a. Strona przed upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, może zrzec się prawa do wniesienia do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zgodnie z art. 127a § 2 k.p.a., z dniem doręczenia Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Stronę postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Jeżeli Strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego.

Wpis od skargi wynosi 200 zł. Strona ma możliwość ubiegania się przed sądem o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
RENATA JANIK
(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje(a):

1. Pełnomocnik: r.pr.,
ul., piętro ..,
2. a/a.